

3. Patent, ktorý bol získaný v nadväznosti na prihlášku uvádzajúcu vynález výrobného postupu farmaceutického výrobku, ako aj tohto farmaceutického výrobku ako takeého, ktorý ale bol udelený výlučne len na tento výrobný postup, sa nemá z dôvodu pravidiel uvádzaných v článkoch 27 a 70 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva považovať od nadobudnutia platnosti tejto dohody za patent vzťahujúci sa na vynález uvedeného farmaceutického výrobku.

(¹) Ú. v. EÚ C 78, 15.3.2014.

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Judecătoria Oradea (Rumunsko) 7. marca 2014
– Horațiu Ovidiu Costea/SC Volksbank România SA**

(Vec C-110/14)

(2014/C 175/25)

Jazyk konania: rumunčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Judecătoria Oradea

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Horațiu Ovidiu Costea

Žalovaná: SC Volksbank România SA

Prejudiciálna otázka

Má sa článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (¹) vykladať v súvislosti s vymedzením pojmu „spotrebiteľ“ tak, že do tohto pojmu zahŕňa, alebo že z neho naopak vylučuje fyzickú osobu vykonávajúcu povolanie advokáta, ktorá uzatvorila s bankou zmluvu o úvere bez špecifikácie účelu tohto úveru, pričom v súvislosti s predmetnou zmluvou ako záložca nehnuteľnosti založenej na zabezpečenie úveru vystupuje advokátska kancelária predmetnej fyzickej osoby?

(¹) Ú. v. EÚ L 95, s. 29.

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Oberlandesgericht Koblenz (Nemecko)
11. marca 2014 – RegioPost GmbH & Co. KG/Stadt Landau**

(Vec C-115/14)

(2014/C 175/26)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Oberlandesgericht Koblenz

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: RegioPost GmbH & Co. KG

Žalovaný: Stadt Landau

Vedľajší účastník konania: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 56 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s článkom 3 ods. 1 smernice 96/71/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. decembra 1996 o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb ⁽¹⁾ vykladať tak, že je s nimi v rozpore vnútroštátna právna úprava, ktorá obstarávateľovi povinne predpisuje zadať zákazku len podnikom, ktoré a ktorých subdodávatelia, sa pri ponuke písomne zaviazu, že poskytnú zamestnancom podieľajúcim sa na výkone zákazky stanovenú minimálnu mzdu, záväznú však len pre verejný sektor, nie súkromný, v prípade, keď neexistuje ani všeobecne platná zákonná minimálna mzda, ani všeobecne platná zákonná kolektívna zmluva záväzná pre potenciálnych dodávateľov a prípadných subdodávateľov?
2. V prípade, že je odpoveď na prvú otázku záporná:

Má sa právo Únie na úseku zadávania verejných zákaziek, predovšetkým článok 26 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby ⁽²⁾ vykladať tak, že je s ním v rozpore vnútroštátny predpis ako je § 3 ods. 1 tretia veta LTTG, ktorý upravuje povinné vylúčenie ponuky v prípade, že sa hospodársky subjekt už pri odovzdaní ponuky nezaviazal k určitému konaniu osobitným vyhlásením, na ktoré by sa v prípade zadania zákazky musel zmluvne zaviazat aj bez odovzdania tohto vyhlásenia?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 18, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 431.

⁽²⁾ Ú. v. ES L 134, s. 114.

Žaloba podaná 17. marca 2014 – Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-124/14)

(2014/C 175/27)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: C. Cattabriga a M. van Beek, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Talianska republika si tým, že vylúčila „riadiaci“ personál (a to lekárov) národnej zdravotnej služby z práva na priemerný týždenný pracovný čas neprekračujúci 48 hodín, ako aj tým, že vylúčila celý lekársky personál tejto služby z práva na jedenásť po sebe nasledujúcich hodín denného odpočinku bez toho, aby mu zaručila rovnocenný kompenzačný odpočinok, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 3, 6 a 17 ods. 2 smernice 2003/88/CE ⁽¹⁾;
- zaviazat Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Články 3 a 6 smernice 2003/88/ES ukladajú členským štátom povinnosť prijať opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, aby na jednej strane každý pracovník mal nárok na minimálny denný odpočinok trvajúci 11 po sebe nasledujúcich hodín v priebehu 24 hodín a na druhej strane, že priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Hoci nie je vylúčená, akákoľvek odchýlka od týchto ustanovení podlieha presným podmienkam.

Pri prebratí smernice 2003/88/ES taliansky zákonodarca porušil tieto ustanovenia tým, že vylúčil celý „riadiaci lekársky personál“ národnej zdravotnej služby z uplatnenia pravidiel týkajúcich sa maximálneho priemerného týždenného pracovného času a celý lekársky personál tejto služby z uplatnenia pravidiel týkajúcich sa denného odpočinku.